

Kedves Gyerekek!

Jób könyvének 7. rész 15. versétől így folytatódik Jób panasza.

„Inkább választom a fulladást, inkább a halált, mint e csontvázat. Elég volt az életemből, nem kell tovább! Hagyj békén, hiszen csak leheletnyi az időm! Micsoda az ember, hogy ily nagyra tartod, és hogy így törődsz velem? Minden pillanatban próbára teszed. Miért nem veszed le rólam a szemed? Nyálamat sem engeded lenyelni? Ha vétkeztem, mit követtem el ellened, emberek őrzője? Miért tettél a céltábláddá? Talán terhedre vagyok? Miért nem bocsátod meg vétkeimet, miért nem nézed el bűnömet? Hiszen már a porban fekszem, amikor keresel, már nem leszek.”

Jób nagyon keményen fogalmaz itt, lelke mély keserűségét látjuk. Megelégette az életét. Hagyj békén - mondja Istennek! Nem ismerős ez a rövid felszólítás? Amikor piszkáljátok egymást és elfogy a türelem, rögtön ez a válasz. Ugyan hányszor hangzik el egy ember életében ez a rövid mondat-hagyj békén!? Ilyenkor, aki bosszantja a másikat örül, hogy kihozta az illetőt a béketűréséből. Ez nagyon gonosz dolog, mondhatni ördögi, mert Isten soha nem örül az ilyen állapotnak, amikor mérgesek vagyunk. Nem örül ellenségei fölött sem, hanem szánja és szomorú miatta. Az Ősi Ellenségünk szokott örülni, amikor a hívő ember vétkezik, elbukik, ha neki rosszat tehet. Jób céltáblának érzi magát, amire folyton lönek. Biztosan voltak már így, amikor ti is céltáblának érzitek magatokat. Amikor úgy látjátok: mindenki bánt, piszkál titeket. Ez főként gyermek vagy serdülő korban jelentkezhet, amikor nagy érzelmi kilengések jellemzőek rátok. Egyszer nagyon tudtok örülni mindennek, máskor, meg mindenben meg tudtok sértődni, vagy sírni tudnátok. Én is voltam néha ilyen állapotban. Ilyenkor gondolatok arra, hogy Isten ezekről tud és Ő engedi meg ezeket az életetekben, akármilyen rosszul esik is. Meg kell tanulnunk mindnyájunknak uralkodni az érzelmeinken. Ebben is kérjétek az Úr Jézus segítségét, mert imátok nem marad meghallgatás nélkül. Szeretném felhívni ezzel kapcsolatban figyelmeteket arra, amiről nemrég szó volt a gyülekezetben. Olvassátok a Bibliát, ismételjétek az igeverseket, keresztyén irodalmat olvassatok, hogy ezek töltsenek be titeket, ne pedig sok hiábavaló világi dolog. Ha így kapcsolatban vagytok az Úrral észrevétlenül is hozzá kezdtek majd hasonlítani, türelmesek lesztek, ha bosszantanak is.

„Micsoda az ember?” - teszi fel Jób a kérdést. Itt eszünkbe juthat Dávid zsoltárából ugyanez a kérdés. Csak éppen ő egyrészt csodálja, hogy Isten milyen dicsőséget, hatalmat adott az embernek, másrészt, hogy milyen semmiség, por és rövid életű, mint a fű. Itt Jób csak a negatív oldalát látja, és keserűen teszi fel ezt a kérdést. Mi vagyok én, hogy foglalkozol velem, minden pillanatban megpróbálsz engem?, **„Minden pillanatban próbára teszed.”** Elgondolkodtam ezen. Valóban így van ez? Azt megértjük, hogy próbának érzi Jób, de szerintem mindenki, amikor meg nem szűnő kínjai vannak, ezen felül lelki gyötrelmei is. Ilyen állapotban minden perc nehéznek tűnik, és alig várjuk, hogy vége legyen. Isten valóban megpróbálhat minket is, hogy ilyen helyzetekben hogyan viselkedünk, milyen gondolatok jönnek fel bennünk és miket mondunk ki? De feltehetjük a kérdést, hogy amikor jól megy minden, egészségesek vagyunk, minden sikerül, akkor az, nem próba-e? Úgy gondolom ezzel is megpróbál minden embert Isten, hogy ezekben hálás-e neki, vagy természetesnek veszi és magának tulajdonítja-e előnyös helyzetét? Úgy gondolom, próbának lehet tekinteni a jómódot, gazdagságot, egészséget is. Egyszer minden dolgunkért számat kell majd adnunk Isten előtt. Miket mondtunk, hogyan, mivel töltöttük időnket? Kívánom nektek, hogy ezzel a felelősséggel éljétek mindennapi életeteket.

Tovább folytatva, Jób nem érti, hogy miben vétkezett volna, de felteszi Istennek a kérdést, hogy miért nem bocsátja meg a bűneit? Hiszen már a porig alázza magát. Itt az a kérdés merülhet fel bennünk, hogy Isten valóban nem bocsátotta meg bűneit? Vagy mi alapján kéri Jób a bűnbocsánatot? Talán benne is megfordult, hogy ő már mindent megtett, megalázkodott Isten előtt. De ezért bocsát meg Isten? Egy énekük így mondja: „sem bűnbánatod könnye, sem az imád, de a vér váltja meg lelkedet”. Vezekléssel, bűnbánattal nem moshatjuk magunkat tisztára Isten előtt. Bár szükséges feltétel, de csak Jézus Krisztus vére a bűnbocsánatunk kulcsa. Szeretném, ha ezt jól a szívetekbe zárnátok és ti is mindannyian részesednétek Isten megbocsátó kegyelmében.

Ámen